

- dokončno naj se odloči po temelju in tožba naj se zavrne kot neutemeljena;
- tožeči stranki iz postopka v glavni stvari naj se naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka na prvi stopnji v zadevi T-196/02.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Sodišče prve stopnje naj bi napačno izhajalo iz tega, da se ne more uporabiti možnosti odločanja na podlagi razpoložljivih podatkov, da bi se določilo dejanskega upravičenca pomoči. Določitev dejanskega upravičenca naj bi praviloma bila sestavni del odločb Komisije, s katerimi se naloži vračilo nezakonite pomoči. Ta ugotovitev naj bi bila namreč nujno potrebna za zagotovitev učinkovitega vračila nezakonite pomoči. Zato naj izključitev možnosti določitve dejanskega upravičenca pomoči na podlagi razpoložljivih podatkov ne bi bila združljiva s členom 13(1) Uredbe (ES) št. 659/1999.

Drugič naj bi Sodišče prve stopnje napačno menilo, da naj bi odločitev Komisije temeljila zgolj na domnevi, ki ni izpolnjevala zahtev za odločanje na podlagi razpoložljivih podatkov. Na eni strani naj za odločanje na podlagi razpoložljivih podatkov ne bi bila potrebna absolutna gotovost. Na drugi strani pa naj bi odločba Komisije temeljila na podatkih, ki jih je o razvojnih stroških strokovnega znanja in izkušenj posredoval stečajni upravitelj SKL-M. Komisija naj bi torej imela dovolj opornih točk, ki so ji dopuščale sklep, da je bil prenos strokovnega znanja in izkušenj na MTU za to podjetje prednost.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Korkein Hallinto-oikeus (Finska) 23. novembra 2007 – A

(Zadeva C-523/07)

(2008/C 22/63)

Jezik postopka: *finščina*

Predložitevno sodišče

Korkein Hallinto-oikeus

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: A

Vprašanja za predhodno odločanje

1. a) Ali se Uredba Sveta (ES) št. 2201/2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 ⁽¹⁾ (Uredba Bruselj IIa) uporablja za izvršitev odločbe v celoti, kot je predložena, če je bila slednja izdana v obliki enega samega sklepa o takojšnjem prevzemu v varstvo in namestitvi otroka zunaj lastne družine v okviru javnopravnih pravil o zaščiti otrok,
 - b) oziroma ali se Uredba glede na člen 1(2)(d) uporablja le za del sklepa, ki se nanaša na namestitev zunaj lastne družine?
2. Kako je treba v okviru prava Skupnosti razlagati pojem običajnega prebivališča iz člena 8(1) ter z njim povezan člen 13(1) Uredbe, če ima otrok stalno prebivališče v eni državi članici, nahaja pa se v drugi državi članici, kjer nima stalne nastanitve?
 3. a) Če otrok v tej drugi državi članici nima običajnega prebivališča, pod katerimi pogoji se lahko v tej državi članici vendarle izvede ukrep zavarovanja (prevzem v varstvo) na podlagi člena 20(1) Uredbe?
 - b) Ali so ukrepi zavarovanja v smislu člena 20(1) Uredbe samo tisti ukrepi, ki se jih lahko sprejme v skladu z nacionalnim pravom, in ali so pri uporabi tega člena predpisi nacionalnega prava o teh ukrepih zavezujoči?
 - c) Ali je treba po sprejetju ukrepa zavarovanja zadevo po uradni dolžnosti predati sodišču pristojne države članice?
 4. Ali je treba v primeru, ko sodišče države članice ni pristojno, tožbo kot nedopustno zavreči ali zadevo predati sodišču druge države članice?

⁽¹⁾ UL L 338, str. 1.